

Уч нарса кимда мужассам бўлса, унинг ақли расо бўлади | Тазкия дарслари (292-дарс)

ТАЗКИЯ
292-ДАРС

Шайх Муҳаммад Содиқ Муҳаммад Юсуф роҳимаҳуллоҳнинг «Тасаввуф ҳақида тасаввур», «Рухий тарбия» 1-2-3-жузи ва «Хислатли ҳикматлар шарҳи» 1-2-3-4-5-жузи китоблари асосида бериб борилади. Мавзуларнинг тўлиқ матни билан танишиш учун китобнинг ўзига мурожаат этиш тавсия этилади.

19:00 / 27 июль 751

ذُبَعِ نَبِ سَابَعِ لَانَع
نَعُ، هُنَعُ هَلْ لَانَعِ يَضَرُّ بِلَطْمِ لَانَعِ
هَيْلَعُ هَلْ لَانَعِ يَصِيْبُ لَانَعِ
مَغَطَقَانَعُ: لَانَعِ مَلَسَو
هَلْ لَانَعِ يَضَرُّ نَمْنَامِ يِلَانَعِ
، اَنْ يَدِمَ اِلَسِ اِلَانَعِ وَ، اَبَر
مَلَسُمُ هَاوَر. «اَلْوَسَرِ دَمَحُمَبَو

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا

Аббос ибн Абдулмуттолиб розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам:

«Ким Аллоҳни Робб, Исломни дин, Муҳаммадни Расул деб рози бўлса, иймоннинг таъмини тотган бўлади», дедилар».

Муслим ва Термизий ривоят қилишган.

Ушбу ҳадисда ризо ҳақида улкан маъно баён этилмоқда. Унда иймон таъмини тотиш, иймон мукамаллигига эришиш қайси йўл билан амалга ошиши мумкинлиги баён қилинмоқда. Бунинг учун эса қуйидагилар амалга ошиши керак:

«Аллоҳни Робб деб рози бўлиш».

«Робб» сўзи «тарбиячи» маъносини англатади. Урфда эса кўп маъноларни, жумладан, «ризқ берувчи», «тадбирини қилувчи», «яратувчи», «эга» маъноларини ифода этади.

Робб – Аллоҳ таолонинг гўзал исмларидан биридир. Аллоҳ таоло бутун оламларнинг яратувчиси, уларга ризқ берувчи, тадбирларини қилувчи, эгалик қилувчи ва тарбияловчиси бўлганидан шундай аталган.

Аллоҳни Робб деб рози бўлиш эса «Аллоҳ менинг яратувчим, тарбиячим, эгам, ризқ берувчим, тадбиримни қилувчим», деб чин дилдан рози бўлишни англатади.

Рози бўлиш оғиздаги қуруқ гап эмас ёки кўнгилдаги гумон ҳам эмас. Балки тўлиқ ишонч ва қаноатдир. Ким шу ишонч билан, шу қаноат билан яшаса, иймон таъмини тотиш йўлида катта қадам босган бўлади. Кейинги қадамлар эса:

«Исломни дин, Муҳаммадни Расул деб рози бўлиш» билан бўлади.

Демак, иймон таъмини тотиш учун инсон Исломга чин дилдан, тўлиқ рози бўлиши керак.

Фақат Исломга тўлиқ амал қилиб яшашим керак, деган ишончга ва қаноатга эга бўлиши лозим.

Ислом динига тўлиқ амал қилиб яшаш учун эса Муҳаммад соллаллоҳу алайҳи васалламни Расул, яъни Аллоҳнинг элчиси деб рози бўлиш керак.

Ислом таълимотларини, ҳукмларини Аллоҳ таолодан қабул қилиб, бандаларга етказган, ҳаётга татбиқ қилиб кўрсатган зот Муҳаммад соллаллоҳу алайҳи васалламдир. Ул зотни Расул деб рози бўлмагунча, иймон таъмини тотиб бўлмайди.

Ҳа, Аллоҳни Робб, Исломни дин, Муҳаммад соллаллоҳу алайҳи васалламни Расул деб рози бўлган одамгина иймон таъмини тотиши мумкин.

Шу мақсад йўлида машаққатларни кўтаришга рози бўлган одамгина иймон таъмини тотиб кўриши мумкин. Аммо чин қалбдан розилик, ишонч ва қаноат бўлмаса, иймоннинг таъми ҳам бўлмайди.

هُلِّلَا يَضَرَّ رَمْعَ نُبَا نَع
يَلَّصِ هَلِّلَا لُؤْسَرُ نَع ، أَمْ هُنَّ
:لَا قَمَّ لَسَوِ هَيْلَعُ هَلِّلَا
رَفَنُّ ثَالِثَ أَمَنِّي بَ «
رَطْمُ لَأَمْ هَدَخْ أُنُوشَمَتِي
لَبَجِي فِرَاغِي لَأَوْوَأَف
مِهْرَاغِمَ فَيَلَعُ تَطْحُنَاف
لَبَجَلَا نَمُّ هَرَّخَصِ

لَاقَفْ ، مَهْيَلَعْ تَقَبَطْنَا فِ
أَوْرُظْنَا ؛ ضَعَبِلْ مَهْضُغَب
ةَحَلَّاصْ أَوْمُتْلَمَعْ أَلْأَمْعَا
لَعَلْ ، أَوْبَهَلْ أَوْعَدَا فِ ، هَلْ
لَاقَفْ ، مُكْنَعْ أَوْجُرْفِي هَلْ
يَلَنَّا كُهُنَّا مَهَلْ أَوْمُهَدَحَا
يَلَوْ ، نَارِي بَكِنَا خِي شِنَا دِلْ أَوْ
مَهْيَلَعْ يَغْرَا ، رَاغَصْ هَيْبِصْ
تُبَلَحْ مَهْيَلَعْ تُخَرَا إِذِافِ
يَدِلْ أَوْبُتْ أَدَبِ فِ
يَنْبَلْ بَقْ أَمُهْتِي قَسَفِ
مُؤَيَاتِ رُخَاتِ سَايِنَا
تِي سَمَايْتِ حَاتِ مَلَفِ

تُبَلِّحُ ف ، اَمَّ اَنْ دَقُّ اَمُّهُ تَدَجَّ وَف
ذَنْعُ تَمُقَفُ ، بُلِّحُ اُ تَنْكُ اَمَّكُ
اَمُّهَ ظِقُّوْا نَأُ هَرْكَأ ، اَمُّهَسُّوْءُرُ
هَيْبُ صِلَا يِقْسَأُ نَأُ هَرْكَأو
ذَنْعُ نَوْغَا ضَتَيُّ هَيْبُ صِلَاو
رُجَفُ لَاعِلَطُ يُّتَحُ ، يِّمَدَقُ
تَلَعَفُ يِّنَأُ مَلْعَتُ تَنْكُ نَأِفُ
جُرْفُ اَفُ ، كِهَجُّوْءَا غَتُّبَا كِلَذُ
اهْنَمُ يَّرَنُ هَجْرُفُ اهْنَمُ اَنَلُ
اَوَّارْفُ ، هَلَلَا جَرَفُ ، اَمُّسِلَا
رُخَالَا لاقُو ، اَمُّسِلَا اهْنَمُ
هَنْبَا يِلُ تَنَّاكُ هَنْبَا هَلَلَا
بِحُّي اَمُّ دَشَّاكُ اهْتَبَّبُحَا ، مَعُ

تُبَلَطُو ، ءَاسُنُّن ل ل ا ج ر ل ا
يُّتَحُّ تَبَّاف ، اءَسْفَن اءِي ل ا
ر ا ن ي د ة ئ ا م ب اء ي ت ا
ا ه ت ع م ج يُّتَحُّ تَبَّاف
ا ه ي ل ج ر ن ي ب ت ع ق و ا م ل ف
ق ت ا ، ه ل ل ا ذ ب ع ا ي : ت ل ا ق
ا ل ا م ت ا خ ل ا ح ت ف ت ا ل و ، ه ل ل ا
ت ن ك ن ا ف ، ت م ق ف ، ه ق ح ب
ك ل ذ ت ل ع ف ي ن ا م ل ع ت
ا ن ل ج ر ف ا ف ، ك ه ج و ا ع ت ب ا
ل ا ق و ، ج ر ف ف ، ء ج ر ف ا ه ن م
ت ن ك ي ن ا م ه ل ل ا : ث ل ا ث ل ا
ز ر ا ق ر ف ب ا ر ي ج ا ت ر ج ا ت س ا

بَلَّاقٌ، هَلَمَعَ يَضِقُ أَمَلَفُ
تُضَرَعَفُ، يُّقَحُّ يَنْطَعُ
لَزَأُ مَلَفُ، هُنَعُ بِيَعَرَفُ، هَيْلَعُ
أَرْقَبُ هُنَمُ تُعَمَجُ يَّتَحُّ هُغَزَأُ
قَّتَا بَلَّاقَفُ يَنْعَاجَفُ، آءَاعَرَوُ
كَلَّتْ يَلِإِبَهَذَا تُتْلُقُ، هَلَلَا
، آءُذَخَفُ، آءِئَاعَرَوِرَقَبُلَا
آلَوُ، هَلَلِإِ قَّتَا بَلَّاقَفُ
يِّنَا تُتْلُقَفُ، يِبُئِزَهَتْ سَت
، هَذَخَأَفُ، ذُخُ، كِبُئِزَهَتْ سَأَال
تُلَعَفُ يِّنَا مَلَعَتْ تَنْكُ نِإِفُ
جُرْفَأَفُ، كِهَجَوَاعَتْ بَأَكِلَذ
، هَلَلِإِ جَرَفَفُ، يِقَبُ أَمِ أَنْل

هَآوَر . «نُؤشُمَي اُؤجَرَخَف يُئِئِاسِّن لَأوِن اُخِيَّش لَأ

Ибн Умар розияллоху анхумодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам дедилар:

«Уч нафар киши йўлда кетишаётган экан, ёмғирда қолиб, тоғдаги ғорга кириб олишибди. Бас, уларнинг ғорига тоғдан бир харсанг тушиб, чиқиш йўлларини тўсиб қолибди. Улар бир-бирларига:

«Аллоҳ учун қилган солиҳ амалларингизга бир назар солиб, уларни васила қилиб, Аллоҳга дуо қилинглар, шоядки, сизларга кушойиш берса», дейишибди.

Улардан бири:

«Аллоҳим! Албатта, менинг қари ота-онам бор эдилар. Менинг кичик ёшдаги болаларим ҳам бор эди. Уларнинг барчасининг риоясини қилардим. Уларнинг олдига қайтиб келсам, сут соғиб, болаларимдан олдин ота-онамга ичирар эдим. Бир куни кеч қолиб, кечасигача кела олмадим. Келиб, икковларининг ухлаб қолганларини кўрдим. Одатдагидек, сут соғдим ва ота-онам икковларининг бош тарафларида, уйғотиб юбормай деб кутиб турдим. Болаларга ичиришни ҳам эп кўрмадим. Болалар очликдан оёғим остида қичқиришарди. Тонг отгунча шу ҳолда турдим. Агар Сен шу ишда Сенинг розилигингни тилаб қилганимни билсанг, бизга бир тирқиш очгин, осмонни кўрайлик», деди.

Бас, Аллоҳ тирқиш очди. Ундан осмонни кўрдилар.

Бошқаси эса: «Аллоҳим! Мен амакимнинг қизига эркаклар аёлларга энг ашаддий муҳаббат қўйишларидек муҳаббат қўйган эдим. Бас, ундан талаб қилдим. У (қиз) бош тортди. У ўзига юз динар беришимни сўради. Мен пулни жамлаб келиб, уни ушлаб, икки оёғи орасига тушдим. Шунда қиз:

«Эй Аллоҳнинг бандаси! Аллоҳдан қўрқ! Узукнинг ҳаққини бермасдан очма!» деди.

Мен ўрнимдан турдим. Агар шу ишни Сенинг розилигингни тилаб қилганимни билсанг, бизга яна ҳам каттароқ тирқиш оч», деди.

Бас, яна тирқиш очди.

Учинчи шахс: «Аллоҳим! Мен бир фарақ гуручга мардикор ёллаган эдим. У ишни бажариб бўлганидан сўнг:

«Ҳаққимни бер», деди.

Мен унга ҳаққини кўрсатдим. У олишдан бош тортди. Мен ўша гуручни экишда давом этавердим. Ундан бир қанча сигир ва молбоқарлар орттирдим. У қайтиб келиб:

«Аллоҳдан қўрқ!» деди. Мен унга:

«Анави сигирлар молбоқарлари билан сеники, олавер», дедим.

«Аллоҳдан қўрқ! Мени масхара қилма!» деди.

«Сени масхара қилаётганим йўқ, олавер», дедим.

У олди. Агар мен шу ишни Сенинг розилигингни тилаб қилганимни билсанг, қолган қисмини ҳам очиб юбор», деди.

Бас, Аллоҳ очиб юборди».

Чиқиб, юриб кетишди».

Икки шайх ва Насоий ривоят қилишган.

هَلَلَا يَضَرَّ عَزِيْرُهُ يَبْأَنْع
هَلَلَا يَلْصُقْ يَبْنَلَا نَعُ، هَنْع
مَلَعَتْ نَمُ «: لَأَقَمَّ لَسَوْ هَيْلَع

هُجَّوْهِبِ يَغْتُبِي أُمُّمَ أُمَّلَعِ
إِلَّا هُمَّلَعَتِي أَلْهَلْ
نَمْ أَضْرَعِ وَهَبِ بِي صِيْلِ
هَنْجَلَا فَرَعُ دِجِي مَلْ أَيْ نَدْلَا
دُوَادُ وَبَأْ هَاوْرُ . «هَمْ أَيْ قَوْلَا مُوَي
هَجَامُ نُبَاوُ»

Абу Хурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам:

«Ким Аллоҳнинг розилиги талаб қилинадиган илмни фақат дунёнинг ўткинчи матоҳига эришиш учун ўрганса, қиёмат куни жаннатнинг ҳидини ҳам топа олмайди», дедилар».

Абу Довуд ва Ибн Можа ривоят қилишган.

هُلَلَا يَضْرَعُ نُبَا نَعِ
يِلَّصِي بِنَلَا نَعِ ، أُمَّهَنْعِ
إِلَّا مَلَسَ وَهَيْلَعُ هَلَلَا
هَلَّصَلَا نَمْ لَوْلَا تُقَوْلَا»

رُخْ أَلَا تُقَوْلُ أَوْ، هَلْ لَنَا أَوْضُرُ يُذِمُّرَّتْ لَنَا هَاوَرُ. «هَلْ لَنَا وَفَع

Ибн Умар розияллоху анхумодан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам:

«Намознинг аввалги вақти Аллоҳнинг розилигидир. Охирги вақти Аллоҳнинг афвидир», дедилар».

Термизий ривоят қилган.

Демак, Аллоҳ таолонинг розилигини топаман, деган одам намозни аввалги вақтида ўқиши керак. Охирги вақтида ўқиса, ноилож қолганда, афв тариқасидаги рухсатдир.

هُلْ لَنَا يَضُرُّ عَرِيْرُهُ يَبَا نَع
هُلْ لَنَا لَوْ سَرَّ لَأَق: لَأَقُ هُنَع
مَلَسَ وَ هَيْلَعُ هَلْ لَنَا يَلَص
ءَالُوهُ يَنْعُ دُخْ أَي نَم
وَأُ، نِهِبَ لَمْ عَيْ فِ تَأْمَلْ كُ لَأ
«؟ نِهِبُ لَمْ عَيْ نَمُ مَلَعُ ي
هُلْ لَنَا لَوْ سَرَّ أَي أَنَا: تُتْلُقُ

أَسْمَخٌ دَعَفَ يَدَيْهِ دَخَّافٌ،
نُكَّتَ مِرَاحٌ مَلِاقَاتُ «لِاقَوْ
أَمْبَضُ رَأَوْ سَأَنَّ لَادَبُغًا
يَنْعَأُ نُكَّتَ كَلُّهُ لَلَامَسَقِ
كَرَاجِ يَلِإِنْ سَحَّ أَوْ سَأَنَّ لِ
أَمْسَأَنَّ لَلْبِحَّ أَوْ، أَنْ مُمْ نُكَّتَ
نُكَّتَ كَسْفَانِ لِبِحَّتِ
كَحَضُّ لِرَثُّ كَاتِ أَلَو، أَمَلُ سُمِ
تِي مَتِ كَحَضُّ لِرَثُّ كَانِ إِفِ
يَذُمَّرَّتْ لَأَوْرَ بَلَقَوْلِ
دَمَحٌ أَمَامِ أَوْ

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Ким мендан мана бу калималарни олиб, уларга амал қилади ёки уларга амал қиладиганларга ўргатади?» дедилар.

«Мен, эй Аллоҳнинг Расули», дедим.

Бас, у зот менинг қўлимдан тутдилар ва беш нарсани санадилар:

«Ҳаромлардан сақлан, одамларнинг энг обиди бўласан. Аллоҳ сенга тақсим қилган нарсага рози бўл, одамларнинг энг бойи бўласан. Қўшнингга яхшилик қил, мўмин бўласан. Ўзингга яхши кўрган нарсани одамларга ҳам яхши кўр, мусулмон бўласан. Кулгини кўпайтирма, чунки кўп кулги қалбни ўлдиради», дедилар».

Термизий ва Аҳмад ривоят қилишган.

Аллоҳ таоло тақсим қилган нарсага рози бўлган одам «қаноат» номли улкан сифат соҳиби бўлади. Қаноатли одам эса одамларнинг энг бойи бўлади.

هُنَعُ هَلْ لِي ضَرِّ رَبِّ اجْ نَع
يْلَصِ هَلْ لِي وَسَرِّ لِقَ: لِقَ
مُكُيْلَعِ: مَلَسَوِ هَيْلَعُ هَلْ لِي
لَامَ عَانَقِ لِي نِإْفِ، عَانَقِ لِي اب
يِنَ أَرْبَطِ لِي هَآوَرِ. «دَفُنِي آل

Жобир ибн Абдуллоҳ розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Қаноатни лозим тутинглар! Қаноат туганмас молдир», дедилар».

Имом Табароний ривоят қилган.

Ўтган азизларимиздан Абу Ҳазм раҳматуллоҳи алайҳи:

«Уч нарса бор. Улар кимда мужассам бўлса, унинг ақли расо бўлади: ўзини ўзи билса, тилини тийса ва Аллоҳ азза ва жалла берган ризққа рози бўлса», деган.

أَهْنَعُ هَلْ لَأِي ضَرَّ شَيْءٌ أَعْنَعُ
هَيْلَعُ هَلْ لَأِي لَصَّيْبٌ نَلْ نَعُ
ءَازَجُلْ مَظِيعٌ نَأِ» : لَأَقِ مَلَسَو
أِذَا هَلْ لَأِنِإو، ءَأَلْبُلْ مَظِيعَ غَم
نَمَفُ، مُهَأَلَّتْ بَأَمُوقٌ بَحَأُ
طِخَسٌ نَمَو، أَضُرُّ لَأُ هَلْفَ يَضَرُّ
هَأَوْرُ. «طِخَسٌ لَأُ هَلْفُ
يَذِمُّ رَّتْ لَأُ

Оиша розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Албатта, мукофотнинг катталиги балонинг катталигига қараб бўлади. Албатта, Аллоҳ қачон бир қавмга муҳаббат қилса, бало ила синаб кўради. Ким рози бўлса, унга ризолик бўлади. Ким ғазаб қилса, унга ғазаб бўлади», дедилар».

Термизий ривоят қилган.

Аллоҳ таолонинг ҳукмига рози бўлиб, сабр қилган бандадан Аллоҳ таоло ҳам рози бўлади. Аллоҳ таолонинг ҳукмига рози бўлмай, ўзига етган

балодан ғазаби чиқса, ўша бандага Аллоҳ таолонинг ғазаби бўлади.

Шунинг учун мўмин банда ўзига етган ҳар бир кўнгилсизликни Аллоҳ таоло томонидан синов деб билиб сабр қилса, Аллоҳ таолонинг ҳукмига рози бўлса, албатта, Аллоҳ таоло ҳам ундан рози бўлади.

نَع ۛ هُنَع ۛ هَلَلَا يَضَرُّ دَعَس ۛ نَع
هَيَلَع ۛ هَلَلَا يَلَّصَّ يَبُّنَلَا
نُبَا ۛ دَاعَس ۛ نَم ۛ «لَا قَ مَلَسَو
ۛ هَل ۛ هَلَلَا يَضَقَّ أَمْبُ هَاضَر ۛ مَدَا
ۛ كُرَّت ۛ مَدَا ۛ نُبَا ۛ وَاقَش ۛ نَمَو
ۛ وَاقَش ۛ نَمَو ۛ هَلَلَا ۛ رَاخَتْ سَا
يَضَقَّ أَمْبُ ۛ طَخَس ۛ مَدَا ۛ نُبَا
ۛ يَذْمُرَّتْ لَأْ هَاوَر ۛ . ۛ هَل ۛ هَلَلَا

Саъд розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Аллоҳнинг қазосига рози бўлиши одам боласининг саодатидандир. Аллоҳнинг истихорасини тарк қилмоғи одам боласининг бадбахтлигидандир. Аллоҳнинг қазосидан ғазабланиши одам боласининг бадбахтлигидандир», дедилар».

Термизий ривоят қилган.

Мўмин банда ўзига мусибат етганда, уни Аллоҳ таолонинг ҳукми сифатида қабул қилиб, рози бўлиши зарурлиги ушбу ҳадиси шарифда алоҳида таъкидланмоқда. Саодатга эришишни истаган одам Аллоҳ таолонинг ҳукмига рози бўлмоғи даркор.

لَا أَقْبَلُ دُخْلًا دِيغَسَ يَبَا نَع
هُلَلَا يَلَصَّ هَلَلَا لُوسَرَ لَأَق
لُوقَيَّ هَلَلَا نَا» : مَلَسَ وَهُيَلَع
، نَجَلَا هَا أَي : نَجَلَا لَهَال
أَبَرَ كَيَّ بَلَنُوقَيَّ ف
لَه : لُوقَيَّ ف ، كَيَّ دَعَسَ وَ
أَمَو : نُوقَيَّ ف ؟ مُتِي ضَر
أَنْتِي طَعَا دَقَو ، يَضَرَنَ أَلْ أَنْ
، كَقْلَخُ نَمَ أَدَحَا طَعْتَ مَلْ أَم
لَضُفَا مُكَيَّ طَعَا أَنَا : لُوقَيَّ ف
يَأُو ، بَرَ أَي : أُولَاق ، كَلَذُ نَم
؟ كَلَذُ نَمُ لَضُفَا عَيَّ ش

مُكَيَّلَعٌ لِحُأ: لُوقَيَف
مُكَيَّلَعٌ طُخُسَا لَف، يِنَاوُضِر
نَاخِيَّش لَاهَاوَر. «أَدَبَا هَدُغَب
يِذِمَّرْت لَاهَاو

Абу Саъид розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Албатта, Аллоҳ аҳли жаннатга:

«Эй аҳли жаннат!» дейди.

«Лаббай, Роббимиз амрингга мунтазирмиз! Яхшилик Сенинг қўлингда!» дейдилар.

«Рози бўлдингизми?!» дейди.

«Бизга не бўлдики, рози бўлмасак?! Ҳолбуки, Сен бизга махлуқотларингдан бирортасига бермаган нарсани бердинг», дейдилар.

«Сизларга бундан ҳам афзал нарсани бераман» дейди.

«Эй Роббимиз! Қайси нарсга бундан ҳам афзал?!» дейдилар.

«Устингиздан розилигимни тушираман. Ундан сўнг сиздан абадул-абад норози бўлмайман», дейди», дедилар».

Икки шайх ва Термизий ривоят қилишган.

«Руҳий тарбия» китобининг 2-жузи асосида тайёрланди

Ушбу китоб Ўзбекистон Республикаси Дин ишлари бўйича қўмитанинг 2021 йил 14 апрелдаги 03-07/2439-рақамли хулосаси асосида чоп этилган.

